

Kommentar til de mediepolitiske forhandlinger;

Vi mangler i høj grad en klar stillingtagen om sendetilladelse for de ikke-kommercielle radiostationer forlænges, efter deres udløb per 31. december 2010. Det er en uholdbar situation, at radiostationerne ikke ved, om de er købt eller solgt med udgangen af indeværende år. Og med erfaringerne fra digitaliseringen af TV i efteråret 2009 kan vi kun frygte, der opstår en lignende kaotisk situation for de ikke-kommercielle radiostationer.

Derudover er det en nødvendighed, at der afsættes flere midler til hele det ikke-kommercielle område, dvs. til ikke-kommercielt TV og ikke-kommerciel radio. Puljen har nu i mange år været på 50 millioner til fordeling blandt ca 300 radio- og 200 TV-stationer, der tilsammen producerer adskillige tusinde timers public service og public access radio og TV hvert år.

SAML forstår ikke, hvorfor der i regeringens udspil er forslag til en opsplitning af tilskud til hhv. radio og TV. Også set med erfaringerne fra de tidligere år, ved vi, at der hvert år er forskel på antal af stationer, der søger og forskel på antal af støtteberettigede timer – både hos radio og TV. Det har tidligere været god kutyme, at der afsættes ca. 60% af den samlede pulje til TV og de restende ca 40% til radiostationerne.

Denne fordelingsnøgle, mener SAML, skal bibeholdes. Det er dyrere og mere ressourcekrævende at producere TV end at producere radio, og følgelig bør en TV-time støttes med et større beløb end en radio-time. Det er jo også tilfældet pt. hvor der max gives støtte til 3 ugentlige TV-timer og max til 15 ugentlige radio-timer.

At digitaliseringen så har påført de ikke-kommercielle TV-stationer forhøjede sendeudgifter gør bestemt ikke situationen bedre. SAML anbefaler, at politikerne sætter et for de ikke-kommercielle TV-stationer acceptabelt loft for, hvor meget DIGI-TV må opkræve per time hos de ikke-kommercielle.

Endelig forstår vi overhovedet ikke, hvorfor støttebeløbet til ikke-kommercielt radio foreslås reduceret så drastisk i 2011.

Puljen har gennem mange år været alt for lille til at dække det behov, der er, for at de ikke-kommercielle elektroniske medier kan udfylde deres folkeoplysende og demokratiskabende funktion i det nære område.

Behovet er bestemt ikke blevet mindre efter digitalisering af TV i efteråret 2009. Det er derfor SAML's ønske at puljen til de ikke-kommercielle medier sættes op til 100 millioner per år. Og at der afsættes de nødvendige midler til uddannelse af de mange frivillige ildsjæle på stationerne. I parentes bemærket, ildsjæle også i Udkants-Danmark.

Vi mangler også i høj grad en klar tilkendegivelse af, hvor regeringen mener de ikke-kommercielle radiostationer skal udfolde sig i fremtiden? Er det på FM-båndet, i DAB-nettet, eller måske sågar DAB+.

SAML har gentagne gange overfor forskellige kulturministre og mediepolitiske ordførere fremført ønsket om, at man i de mediepolitiske forhandlinger tager det alvorligt, når der tales om variation og mangfoldighed i mediebilliedet – at de eneste elektroniske medier der både kan og vil sikre public service og ikke mindst public access er de ikke-kommercielle radio og TV-stationer.

At øget konkurrence skulle styrke kvaliteten, og at de eneste der åbenbart kan give DR denne af politikerne ønskede konkurrence skulle være de kommercielle medier, fremstår efterhånden mere som et dogme, end som en veldokumenteret analyse af lytter- seeradfærd.

En undersøgelse har for nylig vist, at et flertal af lytter- seerne er mest irriterede over reklameafbyrdsler, og ofte skifter kanal af samme grund.

Vi håber også, at der i de pågående forhandlinger sikres, at de ikke-kommercielle TV-stationer igen bliver omfattet af must carry bestemmelserne. Efter digitaliseringen af TV oplever de mange regionale og landsdækkende ikke-kommercielle TV-stationer, at de har mistet seere. Det var vel ikke meningen med digitalisering af ikke-kommercielt TV?

SAML håber, at Kulturministeren sammen med de mediepolitiske ordførere i det kommende medieforlig sikrer, at Danmark også fremover har mange ikke-kommercielle radio og TV-stationer, der fortsat ved deres meget store produktion af antal sendetimer indeholder en stor mangfoldighed af dansk egenart og kultur.

Konsekvenserne kan i modsat fald blive en forringelse af forholdene og mulighederne for det lokale demokrati og sammenhængskraften i Danmark, også i udkantsområderne.